

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПЛАТ.

<p>РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 16, II. пов. Контр. вочт. шваб. 143.322. Адреса для телеграм: „Діло“ Львів. Нач. Редактор приймає від 10—11 год. передплат. Реклама не зважається.</p>	<p>ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в гроші 2,700.000 Мп. ЗА ГРАНИЦЮ: В Англії 1 дол., Франції, Голландії, Бельгії 10 фр. фр., Італії 10 л., Німеччині 6.000.000 в. марок, Швейцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. ко- рон, Румунії 100 лей, Бол- гарії 50 л., Австрії 6.000.000 шл. Зліва адв. 25000 шл.</p>	<p>В списку оголошено свертатися до Адмі- ністрації. ЦІНА ОДНОГО ПРИКЛАДКА 150.000 Мп.</p>
---	--	---

Видав: ВИДАВНИЧА СПІЛКА „ДІЛО“.

Начальний редактор: Д-р ДМИТРО ЛЕВИЦЬКИЙ.

Смерть Леніна.

Провідника російської революції і теоретика комунізму Леніна (Володимира Ілліча Ульянова) не стало між живими. Варшавське радянське посольство потвердило, що Ленін помер дня 21. січня ц. р. о год. 6-50 вечером. Російська революція опинилася без голови. Комуністичний конгрес Союзу Радянських Республік що відбувається сгже тепер в Москві, має підняти необхідні кроки для забезпечення дальшої праці радянського уряду. Офіційний комуніст про смерть кінчить такими словами: „Леніна нема між нами, але діло його праці остане непорушним і уряд буде його вести і на далі“.

„Уряд буде вести“, та чи довго поведе — це питання. З утратою Леніна більшовицька влада втрачає і свій авторитет. Момент смерті такої великанської індивідуальності не може не відбитися відомо на дальший хід цілої російської революції.

Як би хто не дивився на російську революцію і як би хто не ставився до цінності комуністичної політики, то всякий мусить схилити голову перед великою постаттю Леніна, перед її грандіозною історичністю. Безперечно, це найбільша людська постать, яка появилася в останніх літах на горизонті вселюдського духа.

Ленін, що походив з російського дворянського середовища, що ніколи практично не мав ніяких знань в працюючих робітничих масах, що не мав поняття про дійсне життя великої армії чорної праці, став найкращим і найбільшим теоретиком ідей історичного матеріалізму та економічного детермінізму, що випливали з науки Маркса. Релігійний фанатизм і залізна незломна воля, з якими проводив у життя свою науку, характеризують Леніна як політика і державного мужа.

Колишній ученик теоретика російського соціалізму Плеханова — він в часом став найважливішим його противником і вкінці відніс над ним повну перемогу. Його феноменальний розум, якась гіпнотична сила — його нечуттєвих, а чисто розумових аргументів для оборони своїх теорій едали йому фанатичних прихильників. В нього вірили комуністи як у пророка. В масах комуністичного громадянства його уважали непомилним. Хто раз чув його промову, хто чув його аргументації, всім він всеціло опановував аудиторію, той хоч і не погоджувався в його тезах — все одно на ціле життя зберіг те почуття своєї особистої нікчовості у порівнянні з силою того велета.

Ленін відій останній рік не брав участі в політичному житті. Та все одно номінально стояв на чолі Ради Народних Комісарів. На його життя зроблено два атентати, а то в серпні 1918 р. і в березні 1919 р. П'ятьдцять атентатів, що впадали не в розрахунок його життя, але важливо потурбували його організм, є причиною його смерті. Політичні противники комунізму здавалися йому докляно спрару а того, що

повалення комунізму залежне від повалення Леніна.

Свою політику і своїм життям він доказав, як великі політики і теоретики златні на практиці відступати від всіх своїх теоретичних переконань, від всіх сласі з такою завзятістю та енергією прозагамованої науки. Життя вийшло від диктатурою пролетаріату, яку персоніфікував собою Ленін, перейшло до денного порядку над всім його теоріями. Означе тим він не змалювався. Був на стільки певним себе, що не вагався твердити про конечний відступ з давніх поаній та про необхідність впровадження нової капіталістичної політики в формально ра: ексцелленсе соціалістичній державі, якої був творцем. Ославлений „чел“ — тоб то нова економічна політика була його ділом. Зміна національної політики більшовиків була рівнож його ділом. Його великий авторитет заспоколював собою перед очима всієї комуністичної партії старіші суперечності і каріоломні скоки його політики.

І коли він відійшов від влади, коли не стало його тому рік між активними членами — в комуністичній партії вали невпорозуміння. Поставила відома опозиція. Утворилася робітнича незалежна група. Заголорено в публічній дискусії про демократизацію партії і т. д. Словом, комуністична партія стала в його відсутності ареною непереривної внутрішньої боротьби, тертя та якогось чепельного ферменту. І коли комуністичні провідники хотіли ратувати партію від розкладу та анархії, то покідувалися на авторитетні слова Леніна та на його погляд. По части це помагало і заспокоювало розворушені уми. Але брак активної участі в житті партії і держави зазначився за останній рік дуже гостро та відомо для най-

бутялго російської революції. Колиб Ленін жив активним політичним життям в останньому році, то не було би між тих голосних дискусій, які авантур в Троцьким і опозицією і т. д. Сила його індивідуальності поконучала все, що стояло на перешкоді його планів.

Невдавні спроби заціплення в життя чистих соціалістичних доктрин на російському соціальному фоні коштували море крові, коштували катакомби жертв, творили цілі урагани криків болю та муки — і все не принесено було Леніном в жертву ідеї, точніше в жертву експерименту, якого добувався Ленін на всіх напозах бвущої російської республіки. Він був не меншим дисполтом від Петра I, Катерини II, Івана Грозного й інших безоглядних російських володарів. Але він був великим експериментатором, він мав великий розум, він мав лемонічну силу на місце зруйнованого царського наслідства накинута 100 мільйонним масам своє наслідство.

Від демократичних клячів „олой войну“, поширюваних з укряття за уряду Керенського, почав він свої заходи для опанування російським революційним рухом. Йому не вдалося і він опинився на чолі революції. Уступавши, аніж по собі державу. На шляху творення тої держави доводилось йому перепливати державним кораблем серед обставин, яких не доводилось мати нікому державному мужеві на протязі історії. Проти нього був цілий світ і майже все російське населення. Та керма з рух не пустив. Він вивів корабель на більш спокійні води. Остаточо побідив він всіх ворогів. Та побідив і самого себе. В історії комунізму він започаткував нову добу, добу подсиування з капіталом. Як поведуть великий російський державний корабель його наслідники, не відомо, але позначки слабости їхніх рук вже виявляються.

значини. Тому традиційно весь прибуток в Шевченківських свят з цілого краю належить до цього фонду. Від цього обовязку нікому не вільно виколуповатися.

Народе Шевченка, цього прообразу найшляхотніших змагань, змагань безкомпромісових і твердих, як тверді закони життя!

В імя національної кярности сповниш наложений і не великий обовязок.

У Львові, дня 20. січня 1924.

За фонд „Учітєся, брати мої“
Д-р Райковський, Ф. Федорція,
голова, секретар,

За Просвітню-організаційну Комісію:

С. Малагал, О. Панейко,
заст. голова, секретар.

За Головний Виділ Т-ва „Просвіта“:

М. Галуцький, С. Шах,
голова, секретар.

Інструкція:

1. В кожній громаді при одній з культ. установ заввається Комітет задля перенесення Святи Шевченка;
2. Комітет в-сяк порозумінні з представниками мистец. Товариства або з інших громадських заріацій, які мислять бути організаторами цього року свят Шевченка;
3. Комітет повинен дати Святи і його програму. Форма Святи свободна: концерт або анторська вистава з ілюстраціями свяченого проповіду, вистав, рефератів відслідно до вісненя сил. У справі потрібних сил мукуати порозуміння з сусідніми громадами;
4. Комітет повинен увесь дохід від Святи безрозумно (для синення діяльності) переказати на адресу: Т-во „Просвіта“ Львів, Ринок ч. 10. II. пов. з довідкою: „На фонд Учітєся“;
5. Комітет складає відповідно з святи філіальному Виділові свого округу і Гол. Виділові у Львові;
6. Коли почате іменем Шевченка діло не могло бути завершено зі зрозумілих причин, дальше ведення діла поріає одна з культурних місцевих установ і стараться довести його докінчення до кінця;
7. Списки книжок, рефератів і творів, потрібних при влаштуванні Святи, входить ся в 2 ч. „Народної Просвіти“.

Наближається велика річниця..

Нехай це слово дійде всюди там, де мешкає українська родина. Нехай воно дійде, бо нам хочемо пригадати обовязок віддати поклін Тарасові Шевченкові. Тільки пригадати. Бо сьогодні ми так далеко поступили, що нікого не слід переконувати вже про потребу так зрозумілого Святи.

Та й не про Святи нам ходить, Важніша справа — це форма, в яку приберемо його. Чи тільки в слова у вилі місь, деклямацій, промов? Чи може у вияві сили, свідомости та гордого почуття, що ми всі Шевченкового роду?

Великі культурні та сильні народи ставлять своїм геніям мармурові пам'ятники, називають їх іменем поодинокі установи. Ми творим живі пам'ятники, як найкращий шлях, щобі самі стати великим культурним та сильним народом.

Сьогоднішнє Святи Шевченка в кожній громаді нехай буде початком живого пам'ятника. Присвятим Шевченкові або курс неграмотних або бібліотеку, або поставлення читальняного будинку з виставовою салею, бібліотечном кинатою і

властивою читальнею, або збудування приміщення для власної приватної школи. Бо Шевченкові мильні тільки тоді поклін, коли за ним йдуть діла, а не слова.

Але не вільно забувати одно. З іменем Шевченка звязана установа, що її назва: Фонд „Учітєся, брати мої“. Цей фонд то висліл спільних змагань цілого народу. Створений найменшими, але загальними жертвами. Цей фонд є одною з освітніх установ великого

Велика Україна.

Справа Тютюнника.

„Правда“ доносить, що В. У. Ц. І. К. розглянувши справу Тютюнника, ухвалив простити йому всі провини супроти сов. республік, надати йому право громадянства в радянській Україні, з позбавленням виборчих прав на протязі одного року.

Пр. № 24. В імені Румносплодотні Польської Суд окружній карний вк. Требує суд пресовий у Львові ріши на внасок Прокураторії Державної, що зміст часопису „Діло“ число 11 з дня 17 січня 1924 р. в доміжках: 1) „Аргументу вступного вступу до Загальної, 2) вступ між словами „дальше було відомо“, „одна з кляч“, „ві „загальні“, „Адам Уайтман“, вступ від ст. „В такій ситуації“ до кінця статті, 3) з аргументу в. Антона Савицького до загальної, 6) вступ між словами „більше“, „за „30 міль“, „А аргумент“, вступ від ст. „Читай те „огляд“ до кінця, 3) в рубриці „Новинки“ з в. так-ко вступ до рідку до загальної, 6) вступ від ст. „Од такі жердані“ до кінця статті, 4) в рубриці „Новинки“ з в. так-ко вступ від ст. „Король Польща“

до кінця містить в собі (вступ до 1) 2) 4) злочину з § 65 а) зак. кар.-ад. 3) вступу з § 300 а. к. ад. 1) надто, рішож вступу з §§ 302, 306. а. к. унаві доконалу в день 16. січня 1924 конфіскацію за опрацювання зарадно змінення цілого накладу редакційного відділу. Заразом видав наказ виділо редакційному відділу той часопис, щоб не рішажна комісія безплатно в надбавочія часті і то на першій сторони. Невиконання того наказу потягає за собою неспілку редакційним в § 21 зак. друк. з 18. XII. 1892 Д. в. д. № 6 вк. 1892 в імені засудження за опрацювання в г. Львів ад. 4.000.000 Мп. Львів, дня 17. січня 1924.

З новим англійським урядом.

Англійська робітничка партія складає кабінет. Звістка ця приходить одночасно зі звісткою про смерть Леніна. Немов би на місці одного великого провідника пролетаріату з'явився на другім кінці Європи — новий, саме тому, що першого не стало. Ремсей Макдонельд бере керму влади в умовах таких різних від умов ч. яким завдячував до влади Ленін, що паралелі аж ними звестки би нас надто далеко. Ці дві особи завзякуються нині ненароком при думці про перспективи загально-європейської політики. Р. Макдонельд не має в собі нічого з революціонера, що хоче нищити основи теперішнього державно-суспільного устрою, щоб шойно на його румовищах покласти нові основи. Ідеї соціалізму він уявляє далекими ідеалами майбутнього, а своїм завданням здійснити з них те, що можливе в нинішніх важких обставинах.

На останньому великому вічу він сказав: „Я бачу свій овид... бачу ту лінію, де для моїх очей, небо зливається зі землею. Але я пересвідчений, що наші діти та внуки, дійшовши до цієї точки побачуть нову зорю, інші овиди. У цій вірі, я і мої друзі, йдемо вперед, і робимо, що можливе у межах нашого життя, здилюючи свої зусилля з другими, щоб внести хоча якусь значнішу лепту в осягнення добробуту, щастя, святости людського життя“. Дякуючи загальній огляд своїй політики у брошурі, свіжо ним виданій, Макдонельд заявляє, що абстрактна відповідь про цю політику є відповіддю неповною: шойно згодом можна побачити, „в якій мірі необхідні умовини загального положення приневольять нас перетворити своє становище, на якому ми станемо, або обдумаємо перехідну політику, яка, поступово розвиваючись, на протязі чогогось часу дійде вповні до того, що бажане“.

Макдонельду „байдуже, чи залишиться він при владі шість місяців чи літ або шістьдесять років“. Він вірить у майбутність з завданням апостола, який не сумнівається у здійсненні своїх ідей. Але політична діяльність домагається розуміння кожнорічних обставин. Макдонельд перш усього Англієць і глибоко розвиненим почуттям

дінности і її фактичних домагань. На його гадку, зайвми і шкідливим було би випереджувати різними експериментами те, що може дозріти шойно пізніше, а що й так мусить прийти у свій час.

У своїй статті про взаємнн англійської політики та європейської, Макдонельд виступив прихильником піднесення престижу Англії в очах інших держав і народів, які ждали від Англії беззасередньої активної підмоги, а не вигідної ролі спостерігача. „Важко сказати — чише він — рішився на те, щоб поглибити своїми супроти континентальної політики та її інтриги, то проте ніколи не можна полишитись байдужими супроти континентальних зброєнь... Нічий відповідальний державний політик не може намовляти населення своєї країни, щоб воно роззброювалося, коли находиться посеред шілого світа узброєного аж по зуби. Як довго світ є узброєний, так довго зматимуть свою активну силу прості, традиційні, гішучі наміри британської імперіальної політики. Ми не можемо почувати себе безпечними, як довго якась держава є в силі гнувати на континенті і тому ми й на далі мусимо проводити політику р'вноваги“.

Англія, на гадку Макдонельда, є відповідальна за нинішній стан європейських справ як сплучасниця у війні та мирних договорах. Покинути тепер ці справи було би неможливо. Можна змінити політику, але не настільки, щоб заперечити нею

прийнятн на себе зобов'язання. Європейський континент треба поставити на ноги. „Ми маємо обов'язок прашувати для витворення між народами взаємнн гуманних, господарських та політичних, які шіднини зміцнюють почування дружнн-суспільних настроїв і співзвончч“. Зміцненн цих взаємнн має утворитись засобами різними від дотеперішних напрямків англійської політики: імперіалістичної, колоніальної, негативної і т. д. Одним з таких засобів має бути піддержання Союзу Народів не як організації держав переможців а як зєднаних народів. Треба відкрити доступ до С. Народів — Америкн, Німеччинн, Росії; визнати совітський уряд; зрвати з тасчними договорами; розв'язати поплутані проблеми новозроджених, повосинних країн держав; зайнятись санацією економічно-фінансової скрути і т. п.

Одним словом: Макдонельд як пацифіст вірить у розв'язку шілої війни шляхом мирного, братерського порозуміння, краще ніж на стежках дотеперішньої імперіалістичної політики, яка вела держави на мав'ці. „Таймс“ з дня 17. сі. м. пишучи про можливості кабінету Макдонельда, каже про його програму: „Шойно, коли він прийде з черги до влади, побачимо, чи він зробить це краще. Його слова досить сміливі. Наша країна має розпочати нову активну політику і створити механізм, який поклав би край лихоліттю та нужді в Європі. Він зустрінеється тогнісь з тими самими трудностями, які паралізували його попередника...“

Побачимо.

Б'ля справи визнання.

Справа визнання де іше більшовицького російського уряду займає тепер найважливішу політичну умн всьої Європи. Про визнання пише тепер вся європейська преса, розсилають комунікати всі телеграфічні агенції світа. Та справу тракують загально, теоретично. Великі налі покладають ділі коло Європи в цій справі на прихід в Англію до влади робітничого уряду Макдонельда. З приходом того останнього до влади надіються, що Англія перша визнає більшовицького де іше, бо де facto вона їх вже давно визнала.

Так Європа як Росія находять-

ся тепер в такому економічному положеннн, що взаємнн себе потребують. Росія потребує за всяку ціну добитись чужих капіталів, без яких вона котиться в об'їми чимраз страшнішого марежа безвихідної економічної руїни. Це з одного боку. З другого боку вся Європа економічно виснажена і підірвана хоче одшувати великі східно-європейські ринки та зачерпнути звідти сировини, х'їба і т. д. Кожному це ясно. Навіть Макдонельд сказав: „визнаю, бо хочу торгувати“.

Та власне як вирішити практично справу визнання — ніхто про це

не говорить ан не пише. Тини практичними справами, зв'язаними з визнанням займається час від часу х'їба російська емігрантська преса, що в деяких випадках старається до справи підійти безсторонно. Практично розбилися вже два рази проби визнання економічних переговорів в Генуї та в Газі. Тоді захід домагався: 1) визнання більшовицького всіх довосинних царських доєгів, 2) визнання права власности чужинців на їхнє старе майно, націоналізоване більшовицькою владою, або відповідної рекомпензати за нього в грошах, як також — і то важніше чия попереднн — забезпечення прав власности чужинців у Росії на будуче, чи як це кажуть політики визнання недоторкостности чужинської власности в Росії.

Західні держави напевно не відступлять від цих домагань і тепер, трактуючи справу не виключно економічних зносин, але справу ще важливішу, бо визнання більшовицького де іше. Можливо, що висунені будуть ще інші домагання до більшовицького, от хоч би такі, як постачила свого часу Англія, а то „впровадження в життя Росії т. зв. політичної демократії“ і визнання недоторкостности чи ненарушности договорів.

Деякі російські емігрантські органи заявляють, що більшовицькі плічуть на все, що вони готові продати всю Росію чужинцям, щоб лише остати при владі. Це одначе говорить з них засліплена ненависть до більшовицького. Бо не легко буде цим останнім, перепл'ята комуністичними принципами, згодитись на такі умовини визнання; бо означали би вони ні більше ні менше як відступлення від своїх принципів та шілковиту капітуляцію перед чужим капіталом. Бож ясно їм, що чужинці не затовляться платонічним визнанням на приклад права власности для них. Без дійсних, гадельних гаранцій на власність ніхто з чужинців до Росії не піде. А забезпечення прав чужинської власности означало би згодитись на шілковиту перебудову теперішнього більшовицького державного устрою, більшовицького законодавства, судівництва і т. д., а коли цього ні, то введення окремих привілеїв для чужинців і їх капіталів на території всьої бувшої Росії з окремим для них законодавством (очевидячки буржуазним), окремими судами і т. д. Коли би до того

В МУДРИЙ.

15

Від знамом „непег'яльщини“.

Причини до історії Українського Високого Шкільництва у Львові. (Продовження.)

Але крім тої точки буда й друга, що звучала: „Український Краєвий Студентський З'їзд в радістю вітає повстання Кураторії Українських Вис. Шкіл у Львові, як доказ великої їх актуальности серед кругів шілого українського народу та закликєє Кураторію до праї над створенням найдогідніших моральних і матеріальних умов для дальшого успішного існування УВШ. у Львові“.

Було й нагачування для всіх скептиків у шій справі: „Стверджуючи хитку поставу деяких кругів нашого громадянства і студентства в справі УВШ. — Український Кр. Студ. З'їзд петнує всіх тих, які словом і чином зломили загальну юлітарність боротьби і тим ділали на шкоду У. В. Шкіл“.

Правдива відповідь з польського боку на петнічч та на подання про затвердження статуту „Товариства Українських Високих Шкіл у Львові“ почалася саме в го-уж часі. Дирекції українських середніх шкіл одержали від львівської Шкільної Кураторії письмо такого змісту: Львів, 11. липня 1923 р. Кураторії Шкільної Львівського Округа ч. 1145/пр. До Ди-

рекції... Дійшло до відома Міністерства Віроісповдань і Публічної Освіти, що учителі тамошнього заведення, а імено... викладають, точніше викладали в тійній інституції так званого руського Університету у Львові. Виконуючи доручення Міністерства Віроісповдань і Публічної Освіти, висловлені в рескрипті з дня 20. червня 1923 р. ч. 4144 Д. П. чекують на основі §§ 23. і 37. закону з дня 28. липня 1917 р. В. Д. З. ч. 369 названим повніше учителям перестати викладати, як рівнож зянебуль працювати в шій конспіративній, польською державною владою не лише неконцесіонній але навіть забороненій інституції; і то під загрозою завішення в урядованнн і зарядження дисциплінарного судства на випадок невиконання цього наказу. Цей наказ дирекція доручить письменно всім інтересованим за письменим потвердженням відбору, а також прише точний звіт про виконання того доручення до кураторії найпізнійше до 10. вересня 1923 р. з поименним списом названих учителів та поданням докладної діли переданого їм повідомлення. Куратор: Соціалські.

На тому місці не від річч буде навести ті параграфи закону з 28. липня 1917 р. на ос ов'язних п. куратор забороняє учителям працювати на українському університеті. Вони заклада § 21 учитель обов'язаний слухати службових розпо-

рядків своїх наставників і перестерігати при виконуванн тих розпорядків доручених йому інтересів служби і уряду з найкращим знанням і охотою. § 37. Учитель не може попри свій уряд виконувати ніякого заняття ані прийняти становища, яке могло би нарушувати повагу та значіння учительського стану або перешкаждати йому в повному або докладному виконуваннн його службових обов'язків або спричинити підозріння сторонничости в виконуваннн учительського звания. Без попереднього дозволу влади є недопустиме: 1. ведення приватної школи або приватного науково-педагогічного заведення. Виданий дозвіл може бути кожної хвилі відкликаний. Умовини, під яким державний учитель може дістати дозвіл на побічне заняття в недержавних заведеннях, є предбачені окремими приписами.

Письмом з 24. липня 1923 р. дирекція поліції подала до відома рішення восводи Грабовського в справі заснування Кураторії Українських Високих Шкіл. Воно звучало: ч. 1533. стр. 1706. До Шановних Основателів Товариства „Кураторія Українських Приватних Високих Шкіл“ на руки Пана Антона Гладичовського у Львові, Ринок ч. 10. — Львівське виса дство рескриптом з дня 21. липня 1923 р. ч. 13003/23 понутило повідомити, що на основі § 6. закону з 15. листопада 1860/3

В. Д. З. ч. 134 забороняє оснування того товариства, бо пропоненти заміряють через заснування того Товариства „Високих Шкіл“, під якою то назвою криються академічні школи, створити інституцію під назвою „Кураторія“ з таким обсягом ділання, а з огляду на надзир навіть ширши від того, який прислугує по думці закону з 13. липня 1920 р. В. Д. З. ч. 72. Міністерству Віроісповдань і Публічної Освіти у відношеннн до державних академічних шкіл з правом оголошування своїх постанов (§ 24 статуту), і навіть з правом оподаткування на користь тих шкіл кожного члена українського народу (§ 3. і 4. статуту) і то з огляду на кінецьній устун § 2. статуту на шілову просторі Польської Республіки. Таким чином буда би створена для українського населення в польській державі на полі найвищого шкільництва інституція з характером влади, що противорічило би § 20. наведеного вище закону з 1867 р., через що по думці § 6 того закону все це є заборонене.

Про те повідомляється Шановних Основателів при рівночасному звороті 4. примірників статуту з тим, що проти того рішення можна внести рекурс до Міністерства Виштришних Справ, котрий треба внести до восвідства на протязі 14 днів, рахуючи від дня доручення

(Продовження буде.)

ПО ШИРОКОМУ СВІТІ.

Повстання в Мехіко.

Мехіканські повстанці обсадили місто Тампіко і наступують на пристань біля того городу. В кількох місцях ідуть завязті бої з повстанцями, які розпочали нову кампанію.

Погроза Ніссіма.

„Роста“ подає, що Красін в розмові з журналістами заявив, що совітський уряд буде приневолений зменшити париське совітське торговельне представництво, як що Франція не згодиться заключити торговельного договору з соа. ре-

публикати і визнати совітської влади. Переговори про визнання совітів і про царські долги будуть тривати дуже довго, а ведення торгівлі без торговельного договору є неможливе. Ліквідація сов. представництва в Парижі причеповить Францію здекларувати свою політику супроти совітів.

Вибори в Італії.

З Риму звідомлюють, що вибори в Італії будуть розписані в найближчих днях. Початок виборів 15. квітня. Передвиборча агітація вже розпочалася.

Преса.

Кресові марева*.

Новий рецепт Стяніслава Грабського на „українську недугу в польсько-російському тілі“ про який ми саме вчора писали, викликав деякий відгомін в польській пресі. вчора чимало схвальованих останіми вістками з Великої України. Очевидно, що в першу чергу мусів відгукнутися краківський „Час“, себто орган тих сміх „Станьчиків“, яким Грабський докоряє, що це вони „визнали Відень“ виняїти в Галичині України. У ч. 19 з 24. ц. м. поважного старенького „Часу“ Едвард Пашовскі оголосив величезну статтю під вище означеним наголовком „Кресові марева“. Очевидно, що „Час“ — це не „Слово Польське“ і не задовольняється дешевою фанфаронічною фразеологією, якої злочинний зміст показується в усій наготі щойно при перекладжанні слів у діло. Передовсім автор наочною статті в „Часі“ має перед собою совітську пресу, яку він читати й розуміти і знає статистику, яка є першим і найбільш переконуючим аргументом.

Ствердивши факт щораз більшого зросту антипольських настроїв на всьому просторі Великої України і разом з тим гострий протипольський тон цілої совітської преси та збільшення широкій політичній агітації проти Польщі, автор цитує виняїтку „Робочо-крестянську Газету“, яка у статті „Українізація і польонізація“ порівнює теперішній курс національної політики Сов. Союзу і Польщі, при чому подає характеристику існуючих відносин у нашій країні. І так „Р.б.-крест. Газета“ пише (звертаємо спеціальну увагу цензора-прокуратора, що подіємо бук в алфавіт перекладу за краківського „Часом“ ч. 19, отже, щоби у своїй ревності не сконфіскував неприписних для себе слів так, як це зробив вчора, сконфіскававши нам „помилково“ передрук з варшавської „Речісполітої“):

державно-судового життя на території Радянської України“.

На підставі всього того польський журналіст приходить до переконання, що

„не можна легк-важити собі пілої той роботи себ то радянської політичної протипольської агітації — (Прим. Ред.) зрештою гострим вістрям проти нас (Польщі). бо а торкається нашх біжучих справ і сягає в будучість вона є доцільна, систематична, передбачуюча й протипольська безогляда, і не рахується ні з літературою трактатів ні навіть з оглядами міжнародної куртуазії“.

Тут автор дискретно промовчав аналогію, на скільки польська політика є передбачуюча

і гладко переходить до таких висловів:

„Так само не можна цілої той „українізаційної“ акції (ланки оригіалу — Пр. Ред.) вважати виключно блефом без важливіших конвенцій, — значаїним більшовицьким маскардом, який здекларіює якесь будуче Росії. Для більшовицьких націоналістичних слів не мають жадного значіння, отже д в виразних партійних цілях вони підуть в отім напрямку як найдалше, а блеф, у дальшій конвенції, не буде могли не змінитися у щось цілком реальне, не екологіч в масі і творюючи нові вузли суцільно-державної структури цілого тіла Росії“.

Автор не є такий певний, як п. Грабський, що й так повніється на білому коні всеросійський цар москвський і „скасує“ всю Україну.

„В якій юридичній формі вичаються будучі і найбільш віддалені відносини між нами і полуднем екс-царю — не будемо пере-уджувати. В кожній оці не улягає сумнівою, що швидко і творюється величезне воїнське національно-українське культурне і що це воїнське чи то як гачок всеросійської імперіалістичної політики, чи то під ширим гаслом „збирання більшовицького українського націоналізму“, — не залишиться без важкого впливу на найостроїшій і вартості польських державних інтересів“.

І тому автор не поділяє оптимізму й погоди духа редактора „Слова Польського“:

„Не можна супроти отих сумнівних моментів, що навидуються роздуми, глядіти без ширшого огляду на те, як то ми, польський уряд і польське громадянство, уявляємо в ширшіх співіттих креслах. Жакляємо є те що там робиться, що там відбувається й розпочується; але ще стовітвішим є той на тремок думки, який підсуває тісній націоналізм державній, що колається у пустих фразах“.

І автор переходить безпосередно до поради Ст. Грабського

„залишити українську політику Росії, а в Польщі вести лише польську політику“, і не розуміючи, питає:

„Що воно має значити?“, добачуючи в аргументації Грабського цілий ланцюх суперечностей, на які ми вже вчора звертали увагу.

І щоби остаточною вартості поглядів Грабського автор не має сумнівів, так само, як і ми їх не маємо, дарма, що він хотів би бачити інші тверезі державничий польські поради, а ми за таких порадами не тужимо. Он як думас один зі „Станьчиків“:

Міжчесько що українська проблема — навіть колиб ми думали, на неї виключно в погляді „уніш ідиалістичен“, „забезпечення“ й „оборони“ — навагад нішого, ширшого огляду на; трактувати її виключно як процесуальні „вісти“, яку треба привертати — там, що вона вичається в економічній справі звичайних з теоричній життям, — це булоб помилково, яка жорстоко пристиглаєсь ба. Треба вийти й про те писати, що небувалими намірами відомію

Автор цитує ще багато інших устатів совітського часопису, де говориться про український курс та про недалекий поворот багато визначних українських громадянських сил із еміграції на Україну, щоби допомагати до

„систематичного в планового виробництва життя підкорити гавалізації

до кількості в максимумі напруженніх сил, грає в політній ролю нуру, якого голови не проба“.

(Колі ми вчора згадали легенько про щось у роді твердого нуру — прокуратор сконфіскава чим це?) З цілої цієї статті есенціалістичний зміст такий: погляди Грабського, що правда, авторів не в смак, але він лише хотів би, щоби хтось щось таке зробив, що „уніш ідиалістично“, „забезпечило“ і „оборонило“ більше доцільними методами, ніж методи Грабського. Суть лише в тім, що автор — не подає отих бажаних методів. Як завжди старий „Час“ хворіє на подагру; з насмішкою дивиться, як другі підстрибують і зміє передбачити, коли хтось має зложити ногу. Але самому зробити сміливий крок і повести других — на це в нього нема ні сили ні сміливости.

Думки про господарську кризу в Європі.

Вшехпольський рабін — Р. Дмовскі в „Пшегльонді вшехпольскім“ пише:

„Не можна оманювати себе надією, що господарська криза Європи, якої ми свідками, є тільки хвилива. Навпаки, треба передбачувати, що вивіз виробів промислу з Європи буде щораз більше спадати, що число безробітних буде зростати. Ця катастрофа спадає найбільшим тигарем на найбагатшій краї, які ведуть провід в господарській життю. Не взято її в рахунок при будові нового мирного політичного укладу Європи. Головною причиною цього було, що р. 1920 рік організування європейської політики, замаскував правду. На світових ринках, не заосмотрювані як слід підчас війни, був такий голод на товари, так велике запотрібування, що в згаданій році вивіз з промислових держав досіг небувалих чисел. Це завернуло голову людям і дало фальшиве заложення господарським і політичним планам. Скоро прийшло розчарування. В р. 1921 вивіз з Європи став є половиною в порівнянні з попереднім і дальше постійно спадає. Європейські держави зачинають завважувати, що зорганізувалися понад стан і тому проголосили ключощадности, редуції бюджетів і урядовіцїа. Це є тільки початок і годі сьогодні передбачити, до чого доведе неволимна необхідність“.

НОВИНКИ.

— **Конфіскація.** Останнє (16) число „Діла“ сконфісковано за урники статті передрукованої з „Речісполітої“ і за деякі місця статті: „Вітосіві хочуть зміни конституції“.

— **Необезпеченість.** В селі Вичіках пов. Монастирська польський козольнік Адам забавлявся ручною гранатою яка вибухла і збила необережного козольніста і його сина, а дочку, жіночку тяжко поранила. Цей дінь здемонстрований експлізією.

— **Господарське самозабвство.** В стрийській парку у Львові вийдено два трупи позіслених 20-літніх хлопців, Франца Кривого і Владислава Андрушка. Біля позіслених найдено картку: „Причиною смерти тайна“. На тій самій картці висказано імє якогось Грабського, котрий порядки був половити самозабвство разом з обидвома товаришами, але в критичній момент втік до дому.

— **Ліквідація позички в П. К. О.** В справі кредиту в П. К. О. „Хайн“ вказ, що польський міністр скарбу заакцентував пропозицію представнику П. К. О. Ліндого і пос. Здекховського, щоби поступено ліквідувати в періоді, попереджаючи повстання Емісійного Банку, уділювання позичок через П. К. О.

— **Важко для емігрантів.** Центральне Бюро „Гісу“ у Берліні подає: Вушні польського правителства з управління корабельних ліній, які мають право вести в м-тах Польщі свої боє, ні ліній звичай на себе отці обов'язання: Корабельні лінії (а) іні боєра продажі є обов'язані звернути без відтягивання хоч би найменшій квоти — цілу належність, заплачену за корабельні білети; а) тих емігрантам, що по думці оречення лікарів корабельні ліній і наслідком деяких недуг не можуть бути впушені до Зеділенних Держав; б) тих емігрантам, що вже після закінчення членствості за білети з вірабеліних боєра в Польщі одержали з Американи т. д. „добрідей“ (зададлигаді заплачені білети) а) тих емігрантам, що не вий

Вітос про теперішню ситуацію в Польщі.

„Купер позаянєські“ подає інтервю з Вітосом. На питання корреспондента, — як Вітос звидіється на теперішню ситуацію в Польщі, зхиснізований батажок „Піста“ відзвів:

„В цій хвилі вона є майже загадкою. Якщо не прийдуть якісь надзвичайні вістрасення, так партійно-політичні відносини будуть підпадати ріжним перемнам, зрештою до всім природним. Бо ці політичні угруповання, які існують, не відповідають вже сьогодні в цілості ні великій більшості суспільности, ні її інтересам“.

На питання про перспективи Польщі на майбутнє Вітос відповів, що „надто рожево на них не дивиться“.

Причину того, що не всі що достічно складають обов'язковий і пром. податок на „Рітну Школу“, добачув лекто в незастачі сквенкутивні. Це не вірно. Для нас національна капіталістична і громадянська обов'язок повинні бути більшим авторитетом, ніж багнет чужого жандарма.

ОСТАННІ ВІСТІ.

Бомби у Варшаві.

В Варшаві на вул. Дасльній поліціант наїшов 10 пакетів вибухового матеріалу. Побія лежала пакета військового типу. Ведеться слідство в цій справі.

Флотія Зед. Держав на водах Мехіко.

З Нью Йорка повідомляють, що ескадра американської флотії з 8 воєнних кораблів після демонстрації в Веракруз, црибула перед мекіканську пристань Тампіко. Коли повстанське правительтво не знесе блокади Тампіко, американська флотія пічне бомбардувати мекіканські береги. Це буде відповістю на збомбардування мекіканською флотією двох американських нафтових гораблів, які старалися перелітатися через лінію блокади.

Переговори сі отравлюючими залізничниками.

„Д. Мейль“ повідомляє, що почалися переговори між залізничними властями і страйкуючими робітниками. Колиб конференція не вдалася, слід сподіватися перерванню комунікації між Лондоном і Парижем.

Новий каб нет Мекдонельда.

Новий кабінет зложив присягу. Більшість англійських часописів передбачує, що новий кабінет приступить негайно до реалізації своєї програми, займатися перелісім спавною безробіття, опісля іншими внутрішніми справами й витиннями з міжнародної політики. Над подробицями цих справ кабінет радитиме

три тижні. Ремзей Мекдонельд за-сує подрібно свою програму не скорше як 12. лютого, щєбто в дні отворення сєсії парламенту. Передусім старатиметься Мекдонельд зліквідувати залізничний страйк. Група консервативних послід задумє зараз після отворення сєсії внести заяву недовіря: Парламент не має довіря до правительста, яке не представляє навіть одної третьої англійських виборів. Тому що це соціалістичне правительтво, не могутє вести крєсву адміністрацію згідно з бажаннями міщанських більшоствей.

Поля омерти Леніна.

Згідно з постановами правительста совітів, день 21. січня, як день смерти Леніна, признано днем жалоби. Наслідком смерти Леніна затихли в Москві партійні свари. Більшість партії, до котрої зачислювалися і прихильники Леніна, зискала на повазі. У вашінгтонських колах заявляють, що смерть Леніна не вплине на зміну політики Зед. Держав супроти Росії. Обов'язуватимуть дальше ці нап'ряжкі, які начеркнув у відручному письмі президент Кулідж.

В Палатинаті.

Англійський ген. консуль у Палатинаті, Кляйнс, предложив у палаті громад в Лондоні аїт в яким заявив, що між селянами і робітниками Палатинату є тенденція прихильна для справи автономії.

куть одержати візу в тій країні, де купили корабельні білєти (отже навіть тоді, коли можуть дістати візу в іншій країні). Тільки коли емігрант не може ніхати з огляду на брак грошей, чи з інших чисто особистих причин — може бюро, звертаючи запиток, відтягнути собі 10 пр. В такому разі це відтягнення не може переступити пром. цінної цінні корабельного білєту. Коли емігрант хоче замінити білєт одної корабельної лінії на білєт іншої лінії — заміна залежить всебіло від доброті влад д ної корабельної лінії.

— **Сувашна смерть.** Підчас пожежі рафінерії нафти в Пітсбургу втратило 7 робітників до кітла з кип'ячою оливою. Всі згоріли.

— **Поміна.** В ночі 14. с. м. в Гусьтині вибухла пожежа, яка знищила фабрику дахівок. Причини пожежі невідомі.

— **Сполчення цінних документів.** В естонським містечку Пельоса де ля Фронтур, з котрого 149 корабель Колумба шипав в подорож для відкриття Америки, згорів підчас пожежі ратушевий будинок. В спалених будинку находились також цінні історичні документи звязані з подорожжю Колумба до Америки. Ратушні підвалини магістратської урядники, котрі здефраудували гроші з каси, побоювалися реалізувати та спривчинили пожежу щоб затерти слід своїх гріхів.

— **Смер Гедін.** Вільгельма. Великий шведський дослідник має нещодазі випустити в світ книжку, присвя ену своїм стрічам з монархами: Едвардом VII, Фланцом Йосифом, Миколою II, Вільгельмом. З Вільгельмом Гедін остає в переписці й тепер. Він вважається одним з нечисленних чужинців, що має доступ до Вільгельма в теперішньому місці його вигнання — в Дорві. Смер Гедін лише: Кайзер змінився до визнання: зігнувся, постарівся. Ціні дні проводить за бюрок. (Поставив собі завдання — доказати свою миролюбність та що він вважається жертвою француско-британської іттиги і наживав мазонської мови „Сх 1“ перед його блоком висить портрет Миколою II з латинським написом „Смерть понижуює друга і ворога“). Вільгельм не одумує теперішніх подій в Європ, пробудження мас — для нього бунт „купленої чернї“. Тільки в одному признає свою помилку (однаке й тут більш уважас винуватим Бисмарка, ніж себе), а саме: союз Німеччини з Австрією, а не з Росією. До цього питання він часто повертає в розмовах, при чім не щадить своїх дорадників і генералів, які не вагалися — до його слюди — дставати за війнисть союзови подарунки від Габсбургів. З близькими людьми сто частєсь Вільгельм тільки на обідом, на який він вважається в повній еміфосії маршалка або адмірала. Розмови йдуть тільки про мунує, головним чином про ідеаліз в івну і релігійні питання. Вільгельм звичайно мовчить, або має незначних генералів, що забули про своєїго монарха. О думці Гедіна „Вільгельм і політично і фізично є людиною, для якого ратушок — мого“

— **Львівська поліція перевела** 43 с. м. ревізію у Медичній Громаді, шуваючи забуть за українським університетом. Університету не чайши, що, зрештою, не перешкодило тринадцятим слісати кількадецять присутніх медиків-Українінці, які, як звичайно, сходяться тузи читати газети.

— **З театру „Бесіди“.** Дебютує: В нашому театрі найближчий на найближчий час рад дебютів молодих, талановитих сил. У першу чергу назначений дебют пані І. Левинської в ролі „Добродійної Сузанни“. Репертуар: Найближча вистава у Львові в суботу 26. с. м. йде в четвертий раз весела оперетка „Добродійна Сузанна“ з п. І. Левинською. Оперетка ся прокотить з чимраз більшим успіхом: останні вистави шили при виповненій салі. — В неділю поновудни о год. 3-й опера „Галка“ з п. Бурашкою, Косіаком, Рубчаком, Орляк, Стадницькою в головних партіях, ввечером о годні 7-й ефектовна історична драма на 5 дій Б. Грінченка „Серд бурі“, в якій бере участь уся трупа.

— **Театр в Стрию, Дрогобичі і Бориславі.** З понеділка вніздає театр на 5 вистав на провінцію а іменно в понеділок 28. с. м. дає як однукову виставу в Стрию в салі Народного Дому оперетку „Добродійну Сузанну“, у вівторок 29. с. м. злож оперету виставить в Дрогобичі а в четвр 30. в Бориславі. В суботу 2. лютого чергові вистави у Львові.

— **Відозви й комунікати.**

До всіх Філії і Читальень в краю.

Дня 3. березня 1924 р. відбудуться надзвичайні загальні збори Товариства „Прогресиві“ у Львові задля переведення необхідних змін в статуті Т-ва. Головний Виділо має головувати на уяві змін параграфів і уступів, на які поклаються адміністраційна влада, не хотючи прийняти до реєстрації ці воєні зголошення, ні давніших відозволенн: Філії і читальень.

З огляду на репрезентативну систему і з огляду на постанову статуту §. 26, яка вказує при зміні статуту участь 20% делегатів, Головний Виділо знає всі Філії, щоб втретє зважуватися вибрати делегатів з певних Філії і всі читальень, щоб вислать по одному надпоручника. Слід вибору по думці §. 18. ст. такел: В

бір надпоручників на загальний збір Товариства виконується тям способом, що на зборі Філії, згідно з тією цим окладом, окремим вибирають присутні приналежне на окупит Філії, згідно з окладом, окремим вибирають на зборі 50 значаєних членів по одному надпоручников. Неодне число перелісе поименно 50 значаєних членів Т-ва та всіма названка поименно 50 значаєних членів Т-ва урештують також до вибору по одному надпоручникові.

О збори скликають Виділо Філії на звали Головного Виділу Товариства, а в тих округах, де Філії Товариства нема, мужі довіря установлені Головним Виділом Товариства (§. 28. а.) На цих зборах проводять голова Філії, згідно його заступник або установлений муж довіря.

Кожда читальня „Прогресиві“ на загальний збір Товариства вибирає без огляду на число своїх членів лише одного надпоручника а вибір сейл доконуєть ся на значаєних або названкаєних зборах читальні в тієї салі скликаєні.

Відпоручники значаєних членів Товариства легітимуються грамотами вибору, підписаними председателем зборів Філії, згідно окладом окремим і Гол. Виділом Товариства (§. 28. ст.) Відпоручник члєпальні має виконувати легітимуюцію, затопленого виділом читальні (§. 46. в.)

Вислані відпоручники мають на загальнім зборі Т-ва лише один голос.

Як Філії так і читальні доставить Головному Виділову найдалше до 27. лютого 1924 список надпоручників. Відпоручники, котрі без оправданой причини зложуть свою участь на самих загальних зборах, не будуть допущені до голосування.

Львів, дня 22. січня 1924.
За Головного Виділу Т-ва „Прогресиві“ у Львові:
М. Галуцький голова. С. Шах оперетар.

Вальоризований франк.
Нині 24. с. м. 1 злотн поль. — 1,900,000, на 25. с. м. 1,910,000.
Франк вальоризац. тютюновий від 20—27 січня 1,900,000, залізничний і почтовий від 16—31 січня 1,900,000.

Курс грошей.
Львів, дня 23. січня 1924.
Нині дальше тенденція легко злижкова.
Оборот середній
Долар ам. 10,500,000—10,600,000
Долар канад. 9,600,000—10,000,000
Чеські корони 280,000—01,000,000
Лєї 42,500—00,000
Фунти штерл. 42,000,000—00,000,000
Марка нім. стар. ем. тис. 765,000—775,000
Франк франкї 447,000—445,500
Золото
20 мар. 44,000,000—00,000,000

20 франк. 42,000,000—00,000,000
20 марок нім. 46,500,000—00,000,000
10 рубл. 57,500,000—00,000,000

Срібло
Кор. австр. 700,000—000,000
5 флор. 3,500,000—0,000,000
флорени 1,700,000—0,000,000
рубли 2,800,000—0,000,000
кони ки (за рублем) 1,350,000—0,000,000

Варшава 23.І. Долари Зед. Держав 9,750,000, франк. френк 490.
Чєкє Бєлєгія 935,000, 000,000, 000,000
Голландіє 3670, Лондон 41,850—41,750—42,150
— 41,850, Нюй-Йорк 9,775, Париж 453,000 457,000 449,000
Прага 2 6,730 286,120, Штєттин 1,705,000 1,723, 1,689, Відєнь 139,750—138,75—140—136, Італїя 431,00.

Ціні 23. січня 1924. Голландіє 741.50
Нюй-Йорк 578%, Лондон 24.50 Париж 26.50, Медіолєн 25.20, Прага 16.80, Будапєшт 0.6205 Бухарєшт 2.86 Бєлєград 6.61%, Софія 4.15, Відєнь 0.0081%, австр. степл. кор. 0.0081%.

Збіткова біржа.
Львів, 23. січня 1924.

Застій у біржєвих трансакціях, загальний оборот вїжх 40 тис. Трансакції в авісі й житий разовий провінціональній муці. Брак податі в твердому збїжжю. З огляду на високі краєві ціни калькулюються до імпорту румунська пшєнїца й американська мука. Тенденція сильєо злижкова, настрїй вижидуючий.

Пшєнїца красна „1“, з 1923 р. 40,000,000—41,000,000, жито галицьке „1“, з 1923 року 27,000,000—28,000,000, єчміє гал. брєв. 24,000,000—25,000,000 овєс галицький „1“, з 1923. року 24,000,000—25,000,000.

Мука пшєнїчна 4%, „1“ 85,000,000*
„55“ 67,000,000*
„70% „6“ 52,000,000*
„жєтїє 60“ 64,000,000*
„70% „4“ 57,000,000*

Отруби пшєн. нетто без мішка 13,000,000*
„жєтїє 12,000,000*
Тям льєсьїє мїлинь льєво Львів бруutto за нетто вклюдно з мішками.
Цїєн розумієть ся в польських марках за 100 кг. без сплавного податку, мїєє стїєє залєдування. *) Цїєн оціночі без трансакції.

ОПОВІСТКИ.

За оголошення Редакції не відповідає.

Львівський Народ Театр Української Бєсїди під дир. О. Стадницьа. — Львів вул. Шахєнєвєц 1.
В суботу 26 с. м. четвєртий раз: „ДОБРОДІЙНА СУЗАННА“ оперетка. Дебют І. Левинської.
В неділю 27. с. м. поновудни год. 3 в „ГАЛКА“ опера.
Ввечєр о 7. год. Відновленн: „СЕРД БУРІ“, ієтєвична драма на 5 дій Б. Грінченка.

В Стрию
Понєділок 28. с. м. салє „Нар. Дєсїд“ Поч. 7.30 „ДОБРОДІЙНА СУЗАННА“.
В Дрогобичі.
Второк 29. с. м. салє Кїм Олєнїє „ДОБРОДІЙНА СУЗАННА“.
Сєрєд 30. с. м. „ЗАЛЮТИ СОПЬ КОГО МЯ СМІ“, оперетка.
В Бориславі.
В четвр 31. с. м. „ДОБРОДІЙНА СУЗАННА“.
В вівторок 1. лютого „ЗАЛЮТИ СОПЬКОГО МУСІЯ“, оперетка. 1—2
Український театр під дир. Іван Могутиня.
Рєгатїє — Салє „Сєкєлє“
Чєтврє 24. І. Памє Мамє — оперетка
Суботє 26. І. Мієлє Ефрєс.
Нєдїлє 27. І. Рїздєнє мїч — оперетка. 3—3

„Прєсфєра“ для члєнів Т-ва „Зорї“ відбудєть ся в неділю 26. с. м. о год. 12. в пол. 1291 1—1

На „Рїдну Шєволю“ творєтє в. Рєнє Мєчєлєч, стуж. фїл. в Пєлєні 120 Кє, що жєстєво зложєтє українським студєнтам в Пєлєні злієсьїє вієнїє на доновуднє б. п. Іванє Кєлє стуж. фїл. українськєго унївєрситєту у Львові. За лєсєвоє жєртєвоє свєдєчєє шєру подєку: Головнє Улєвє УПТ. 1289 1—1

Вєчєрєницї Зєлєрєнїє. В суботу 26. січєня відбудєть ся злєковом Т-ва Зєлєрєнїє у малїєй салї Муз. Інстїтуту ім. Лєсєкєчє черєвоє Вєчєрє з танєцїма. Почнєтє точєно о 8 год. Прїгадуєтє, що тям Вєчєрєм відбудуватєть ся кожнє суботє. 1290 1—2

Шлюбний часопис

Дрібні оголошення.

ПОШУКУЮ здібних, а певних кохлюор, терів на провінції для продавчєнє Дєтєїє книжкєч. Зголєшєннє салєтє на адресу: М. Матїйчєк, Львів, Ринєк 10 дє авієм, „Шлє“ 1286 1—1

ГРУПУЮ: львівєвоє солєвоє, мєчєвоє, пєсєвоє єчєр, дєчєвоє волєвоє, клєчєвоє, за гєтїєку або в замїку за полєтовє по бєзлєковє рєшєнїєх цїнах. Офєртє з поданнєм салєтєкєстї і цїєн адресуватї: Пєршє Малєнїєвєцє Цєнтрєлє „Акуту“ І Продажї гуртїєчї і дєтєлїєвоє львівєвоє солєвоє, С. Волєнськїє Львів, Кордєвськєго 12, або Горєдєкє Ягєлєнськїє. 1274 2—3

ПОТРІБНІ МОЛОЧАРІ. Екєспєтанє теорєтїєчє і практичєноє обрєдуваннє. Зголєшєннє прїємєє екєспєктєтурє Кр. Господ. Молєчєрськєго Союзє у Львові, вул. 36 мєрєвнїчє 20. 1277 2—3

Прислайте передплату!

ОГОЛОШЕННЯ.

АДВОНАТ
Д-Р ГР. ОЛІЙНИК
вєдє

АДВОНАТСЬКУ КАНЦЕЛЯРНЮ
1280 **В ГРИМАЛОВІ.** 1—3

Легко заробить

тєб, ктє зголєсєть ся до нєльпєртєуєннє ДІЛА І СБЄ-БЄДІ. Зголєшєннє до Адмїнїстрєції Дїлє. Влєтїєнє мїєєвоє ушєвє- 7—7

ОДИНОКЕ У ЛЬВОВІ НАЙДИВІШЄ
„КЕРЄЛО ПАНЧІХ“
В. КИЦЄРА, Львів, РИНОК 14.

Панчєкє мєлєчєкє 3,900 тисєч
Панчєкє прїєтєчєкє 980 тисєч
Панчєкє вїєчєрєчєкє 2,900 тисєч
Панчєкє шлєк. фїлєрє від 4,500 тисєч
Панчєкє Фїлєдєво гусєтїє 3,900 тисєч
Штїєрєтєкє від 1 мїл. єчє тєчєкє румєнєчєкє і вєчєрєчєкє кєлєбєчєкє по лєбєдєвоє злїєчєкє мїєчєкє.
Вєчєрїє І. Шїєнїє вєчєрєчєкє до 26 січєня, ІІ. У лєвєчєм їєтєрєтє жєртєвоє ушєкє на Фрєму і чє дому 14, вєчєрєчєкє дєтєкєчєкє оперєтєкє грєшїє з вєчєрєчєкє тєчє до 26 гєд. нєлїє пєрєлєжєчєкє, нєлїє вєрєлєчєтє тєчєрє. 1—3

